

1. Előszó a bagi történetekhez/Előszó helyett

Ebben a „modern” világban elvész a jelentősége annak, hogy ki hol születik. Vagyis: teljesen mindegy, mi áll a születési anyakönyvi kivonatban, mert ma már majdnem mindenki valamelyik nagy vagy kevésbé nagyváros kórházában látja meg a napvilágot, s ha netán valamikor híres ember válik belőle, ezek a városok saját szülöttjükként fogják emlegetni őket, viszont az emlegetett egyén esetleg semmiféle kötődéssel nem rendelkezik a szülőhellyé kinevezett várossal kapcsolatban.

Amikor születtem, az otthonszülés volt az általános norma. Valami oknál fogva azonban – nekem erről semmiféle információm nincs – nővéremmel együtt Gödöllőn, szülőotthonban láttuk meg a napvilágot. Azt is csak később tudtam meg, hogy a bagi bábasszony – ahogyan a bagiak nevezték: Bábanéni – ezt a tényt soha nem bocsátotta meg a szüleimnek. Minden bizonnyal anyagi megfontolások lehettek a háttérben.

Tény az, hogy 1948. január 16-án láttam meg a napvilágot Gödöllőn. De ez a dátum sem teljesen egyértelmű, mert volt olyan időszak, amikor három, egymástól egy-egy adatban eltérő születési anyakönyvi kivonat volt a birtokomban. Az egyikben Hönig Antal voltam, s január 16-án születtem. Egy másikban Hönig Antal voltam, s január 20-án születtem, s amikor – házasságkötésünk előtt – éppen nem találván egyik anyakönyvi kivonatomat sem, elmentem Gödöllőre, hogy kérjek egy vadonatújat, kiderült, hogy az anyakönyvben Kőnig Antal néven szerepelek, s születésem ideje január 20. Szerencsére az esküvő időpontjára előkerült minden, s így ráértem néhány évvel később – akkor már tanácsi dolgozó voltam – megpróbálni a születésem körüli dolgok rendbetételét. Egyik anyakönyvvezető munkatársam megkérte édesapám születési anyakönyvi kivonatát a Budapest I. kerületi anyakönyvi hivataltól, s akkor a nevet az anyakönyvben Hönig-re helyesbítették.

Igen ám, de édesanyámtól és a családtól mindig is úgy tudtam, hogy január 16-án születtem. Mégpedig ajándéknak, mert január 17-én van Antal napja, s én bizony az édesapám névnapja előtti napon jöttem a világra. Egy pénteki napon. S azt is nehéz kibogozni, hogy hogyan lett január 16.-ból, január 20. Nem volt könnyű, de valamiképpen kikövetkeztettem, mert másképpen nem történhetett.

Tanácsi dolgozó koromban némely szakvizsgákat meg kellett szerezni, s akkor tudtam meg, hogy 1950-ig a kórházakban és a csecsemőotthonokban ún. bábakönyvet kellett vezetni. Tehát az én születésem idején is. S ebből következik, hogy a bábakönyveket valamikor a helyi közigazgatási egységekben – jelen esetben Gödöllőn – meghatározott időszakonként átmásolták a születési anyakönyvbe. A születési eseményeket valószínűleg hetenként összesítették, így az én világra jövetelem időpontját minden bizonnyal a következő hét keddjén rögzítették, s a hivatalnok tévedésből az aznapi dátumot jegyezte be. De hogy hogyan lettem Hönigből Kőnig, azt ezzel a logikával sem sikerült kikövetkeztetnem. Azt azonban nem volt nehéz kitalálni, hogy a legelső anyakönyvi kivonatot – ahol a név és a dátum is egyezett – bemondás után állították ki. Részben még a másodikat is.

Hát ez történt velem születésemkor. Miért vallanám szülőfalumnak azt a települést – hiszen még Gödöllő is falu volt abban az időben –, amelyik annyira nem tisztelte személyes adataimat? Mert bizony az ember legszemélyesebb adata a neve és a születési ideje.

Viszont 18 éves koromig folyamatosan Bagon laktam. Itt nyílt rá a szemem a világra, ennek a falunak a lakóit, szokásait ismertem meg. Ahogyan ma a pedagógiában mondják: itt szocializálódtam. Itt ismerkedtem meg közvetlen környezetemmel: látogattam Sági Juli néni bögrecsárdáját; álltam be a gyakorlatról visszafelé menő katonák után a sor végére, s kísértem őket az akkor még meglévő zsilipig; ekkor ismertem meg Pandúr Péter bácsit, s reggeltől estig csavargó gyerekként ekkor térképeztem fel a bagi utcákat úgy, hogy még ma is eligazodom a településen.

Érettségi után jött a katonaság – 11 hónap Hódmezővásárhelyen egyetemi előfelvettként, - majd az egyetemi évek Szegeden. Ekkor valójában már csak látogatóba jártam haza, majd a tényleges munkavállalói státusz már Aszódhoz kötött. De neveltetésem, eszmélkedésem, szemléletem, erkölcsi cseperedésem mind-mind Baghoz köt engem, s nem Gödöllőhöz. Így hát valódi szülőfalumnak Bagot tartom és vallom, mert szerettem ott élni, sok-sok szállal kötődöm ma is a településhez, noha egy-két rokonon kívül szeretteim már mind a temetőben nyugszanak. S vallom azt is, hogy a fizikai szülőföldnél fontosabb a szellemi szülőföld. (HA) 2012. január 3.